

I MOSKUSLAND

Jeg ramler alene ut på perrongen med sekken knugende på ryggen i den varme ettermiddags sola og møtes av stasjonsbygningen på Kongsvoll. Den ber nærmest om beundring – svartbeiset og med staffasje, skodder og vinduer i rødt, blått og okergult.

Med nyinnkjøpt fiskekort fra fjellstua gir jeg meg i kast med bakkene opp til Stroplsjødalen og nasjonalfjellet Dovre. Jeg går under jernbanen og inn i bjørkeskogen. Den er lav, lukker seg rundt meg, hvelver seg over meg. De lyslilla blomstene på skogstorkenebbene lyser opp mot den frodiggrønne skogbunnen.

DET ER BEST Å GÅ RUNDT NÅR MOSKUSEN HAR SLÅTT SEG NED PÅ STIEN.

Stien er god, og bein og pust finner raskt sin vante rytme.

Jeg er utålmodig etter å komme opp på snaufjellet og langer ut. Ulldotter på busker og trær avslører at Dovres raggete innvandre- re fra Grønland er i nærheten. Jeg er i mos- kusland.

Så slipper bjørkene taket, én etter én, fjel- let åpner seg foran meg, og selv om sekken er tung, er jeg lett til sinns. Ved foten av Nystug- guhøa møter synet av en gressende hesteflokk meg. Den flate dalbunnen er en mosaikk av morener og myrer, bundet sammen av elva Kaldvella som løper som en sølvtråd i midten. Langt nede ved elva dukker det opp noen mørke prikker. Moskus! Jeg går litt nærmere gjennom lyngen og blir stående og nyte synet på behørig avstand. Til tross for at moskusen er gjeninnført etter å ha vært fraværende i norsk fauna i tusener av år, kan jeg ikke la være å tenke på at den på sett og vis passer inn her mellom de bunnsolide fjellene. Bak de store dyrene troner Snøhetta.

TETT PÅ

Den langhårete kjempen stjeler fort opp- merkksomheten her på Dovre, men selv uten disse dyrene ville Dovre vært et unikt fjellom- råde. De myteomspunne fjellene er det mest

intakte høyfjellsøkosystemet i Norge. Visshe- ten om at man kan oppleve både fjellrev, jerv, kongeørn og villrein her inne, gjør meg glad mens jeg trasker videre innover.

En annen moskusflokk har bestemt seg for å slå seg ned foruroligende nær brua over elva fra Kaldvellidalen i nord. De fleste ligger, og de virker uinteressert i meg. Bevegelsene er tunge og rolige. Jeg blir stående og betrakte dem en god stund, før jeg bestemmer meg for å gå stille og forsiktig over brua og videre forbi dem. Det kribler i magen. Noen av kuene følger meg med blikket, kalvene har nok med sitt. Jeg har knapt nok pustet lettet ut før det dukker opp en moskus med kalv midt på stien foran meg. De står bare og kik- ker dorskt på meg, så det blir til at jeg må ta en omvei forbi dem.

GJENFORENING TIL FJELLS

Men det er ikke bare moskus jeg speider etter. Og langt der framme får jeg øye på dem: To små røde prikker sammen med én stor, på vei til vårt rendezvous. De ser meg i kikkerten, og nå stormer de meg i møte.

– Hei, pappa! Med to døtre i armene får Dovrefjell enda en dimensjon. Jeg blir varm inni meg når de forteller om de siste par dagene alene med mamma på fjellet: – En

flokk med villhester kom og spiste på sekkene våre, vi har sett kongeørn og moskus og vi har hjulpet mamma med å sette opp telt og lage mat! Sif og Siri stråler av begeistring. Vi møter mamma Becky litt lenger framme på stien, og med den lille familien samlet faller noe på plass i meg. Jeg er klar for å ta inn Dovre med hele meg.

Vi finner en flott leirplass nede ved noen store kulper i Stropla. Mot nord ser det ut

som om Dovregubben selv har tatt en jafs av berget – Styggedalen eter seg inn mellom Håmmårbukinn og Stroplsjøkinn. Mot sør er fjellene runde, myke former, som en eneste stor bølgebevegelse gjennom landskapet. Det går ikke lang tid før fiskestanga kommer fram. Forventningsfullt kaster jeg den vesle spinneren ut i det svarte vannet i elva. Null napp. Men i disse omgivelsene spiller det liten rolle.

Siri og Sif på vei innover Stroplsjødalen.

«Det er det beste vannet jeg
noen gang har smakt!»

PULSEN SENKES

Vi har alle hatt et par strabasiose dager og velger å ta en hviledag. Planen er å forflytte oss omtrent annenhver dag for å få masser av tid til det vi har mest lyst til: Vi utforsker området, klatrer på steiner, vasser i elva, fisker, studerer blomster, ser på moskus i det fjerne og tar livet med ro – det er deilig bare å være, midt i Dovre. Og når vi kan dele opplevelsene med hverandre, kan det vanskelig bli bedre.

– Jeg setter meg og leser litt, jeg. Med soveposen rundt seg og ettermiddagssola varmende i nakken, går Siri om bord i det lille medbrakte reisebiblioteket. Jeg smiler for meg selv. De to jentene må være bortimot verdensmestere i å finne på ting å gjøre på tur. De er høyt og lavt, og skulle de bli trøtte, setter de seg med en bok eller et spill.

Neste dag bærer det innover mot selvbetjeningshytta Reinheim under en blå himmel.

Stien er fortsatt bred og god å gå på. Med lett oppakning vil mange kunne gå inn hit fra Kongsvoll på en dag.

– Det er det beste vannet jeg noen gang har smakt! Sif har lagt seg på alle fire og slurper i seg vann rett fra en sval fjellbekk. Det går ikke lang tid før vi andre følger hennes eksempel i det varme været. Vi undersøker en hule på veien, før vi får øye på hytta ved foten av Snøhetta. Med telt i ryggsekken og deilig vær velger vi å fortsette nedover sørsiden av Stropla – den flotte hytta får vente til en annen gang.

DRØMMELEIR I HJERTET AV DOVRE

Så finner vi vår drømmeleirplass: Blankskurt, nakent fjell ispedd grunne dammer med varmt vann. Små bekker graver seg meterdypt ned i torv og grus, grunne vann med lys sandbunn blinker i sola, kulp på kulp ligger strødd

SNØHETTA LYSER SVAKT OPP I ROSA - DET GÅR MOT EN STILLE NATT I HJERTET AV DOVREFJELL.

nedover Stropla. Bak oss ruver Snøhetta, rundt oss stillhet. Fiskelykken snur, og ørreten biter som aldri før. Jubelskrikene gjaller fra alle fire når vi lander en praktørret på bortimot trekvart kilo. Til slutt må vi gi oss med fiskingen etter å ha hentet i land nesten mer enn vi kan spise.

– Vi bader! Tøyet flyr av jentene, og snart ligger de i en dam på det svale, nakne berget. I den lave kveldssola gløder huden deres, og fjell og stein farges oransje. Det er ingen tvil – her blir vi en dag ekstra.

Kveld. I teltet ligger jentene og sover. Becky og jeg sitter inntil hverandre i den kort-

Den første fjellørreten.

vokste lyngen, lar fjellet fylle oss fullt og helt. Himmelen står i brann bak Snøhetta, og vinden legger seg. Siden glir landskapet over i blått og lilla. Bare fjelltoppene lyser svakt opp i rosa. Det går mot en stille natt i hjertet av Dovrefjell.

FISKEGLEDE VED FOTEN AV SNØHETTA

Planen om å bestige Snøhetta forkastes neste dag. Godværet fra i går er erstattet av litt vekslende vær, og verken store eller små er spesielt motivert – vi har det rett og slett for godt i leiren. Mens vi spiser frokost, tar tre ravnere seg av fiskeavfallet fra gårsdagen, rett bak ryggen på oss. Senere blir det nye runder

med fiskestanga. Det biter ikke like bra i elva i dag, så jeg prøver meg i de langgrunne vannene. Den sølvblanke spinneren glimter i vannet i gråværet, og ut fra intet materialiserer det seg en ørret over sandbunnen. Finne står strakt ut fra den ranke kroppen. Så blir snøret stramt og skjærer ut til siden. Jeg lander den, ydmyk over fiskeopplevelsen den og omgivelsene har gitt meg.

– Sif, vil du prøve å fiske? Eldstejenta ser nølende på meg. Hun har ennå ikke hatt hellet med seg med ørreten. – Jeg vet om et godt sted, sier jeg. Sammen går vi ned til innsøet i et lite vann sør for leiren. Hvis det er noe sted hun vil ha gode muligheter for å få fisk, så er

det her, tenker jeg. Kort etter drar hun i land sin første flotte fjellørret med et glis jeg aldri vil glemme.

Vi går langs sørsiden av Stropla neste dag for å oppleve dalen fra en ny side. Stien fører oss gjennom et variert morenelandskap – snart går stien på høye, flate platåer, så utfor bratte skrenter og nede langs elva. Det er alltid spennende om det venter moskus over neste kulle eller rundt en sving. Vi er usikre på om vi kan komme oss over elva via brua rett ovenfor Grønbakken, der elva kaster seg ned mot Driva og jernbanen. I stedet velger vi å vade her oppe på et sted der elveløpet deler seg i to. Jentene går én og én gjennom

strømmen i det klare, kalde vannet med skrekkblandet fryd. På den andre siden slår vi leir med utsikt til gressende moskus i øst. De tar for seg av den frodige vegetasjonen langs elva og spiser seg nærmere og nærmere leiren utover dagen. Jentene bytter på å studere dem i kikkerten.

– Pappa, se, det kommer mange mennesker, sier Siri og peker mot et titall personer som kommer gående. Mens vi spiser middag, setter de opp en teltleir med fem telt et lite steinkast unna. Om det er et utslag av kald, nordisk tilknapphet, vet jeg ikke, og jeg er ikke stolt av å innrømme det, men jeg synes rett og slett det

Sif vader over elva i bunnen av Stroplsjødalen.

Vi har spist sekkene tomme for mat og går mot siste leirplass.

blir litt drøyt med så mange mennesker i bak-
hagen når det er en overflod av andre leirmu-
ligheter rundt omkring. Mine sure miner får
vann på mølla når en håndfull av våre nye
naboer går for tett på moskusflokkene og skrem-
mer dyrene over til motsatt side av dalen.

Dagen etter får vi leirplassen for oss selv.
Et gråvær har dratt inn over fjellene i løpet av
natta og pakker oss nå og da inn i lett tåke og
regn. Om det var frisk luft før, blir den enda

friskere nå: Lav, mose og myr suger til seg
regnet og avgir sine lukter til gjengjeld. Sene-
re koser vi oss med å lage middag på et knøtt-
lite fjellbål, som helt klart varmer sjelen mer
enn kroppen. Vi er fornøyd med beslutningen
om å vade elva dagen før – nå renner den
kraftfullt frådende, der den dagen før var til å
snakke med. På en dag uten moskus er det i
stedet et lite lemen som lar seg beskue av
store og små.